

jeg ellers ikke har taget Ordet ved denne Behandling, skal jeg benytte denne Leilighed til at erklære, at jeg anseer Loven for et Fremstridt, men at jeg tillige troer, at der er flere vigtige Spørgsmaal, som der kunde have været god Anledning til at tage med, saaledes det, der før var Gjenstand for Discussion, idet jeg dog godt kan gaae ind paa den ærede Ministers Tankegang, at han paa dette Punkt hellere vil gaae bagefter end forud for Landets Udvikling. Loven bringer altsaa noget Godt, og der er derfor ingen Grund til at udsætte sig for Intet at faae, fordi man ikke kan faae Alt, hvad man kunde ønske.

Indenrigsministeren: Uagtet den ærede Viceformand sluttede med at erklære, at han ikke vilde eller ialtsald ikke troede at ville stemme for den foreslaaede Paragraph, maa det dog være mig om at gjøre, om ikke at overbevise alle den ærede Forsamlings Medlemmer om, at jeg har Ret, hvilket man jo ikke altid kan, saa dog at forklare noget nærmere, hvorfor jeg maa fastholde den Anskuelse, jeg har gjort gjældende, at Paragraphen, saaledes som den er affattet, ikke fortjener at vedtages. Jeg udtrykte mig før noget kort, da jeg troede, det var en stilltende Overenskomst ved den Behandling, at man ikke vilde bringe dette Forholds Omtale ind i nærværende Lov; derfor henholdt jeg mig mere til de Bemærkninger, der bleve gjorte ved forrige Behandling, end undertastede Forslagets Realitet nogen selvstændig Drøftelse. Jeg kan ikke erklænde, at den ærede Viceformand, hvad Detaillen angaaer, har opfattet mine Indvendinger med sin sædvanlige Skarphed. Det har ingenlunde været min Mening, at foreslaae, at „de af Bandet Stadelidende“ skulde kunne ombyttes med „de af Bandet Nyttelidende“; men jeg ytrede, at det dog snarere vilde være rigtigt, og jeg paastaaer fremdeles, at det kan umuligt være rigtigt, naar Paragraphen om de samme Personer paa eet Sted bruger Udtrykket „de af Bandet Skadelidende“ og paa et andet Sted „dem, der bidrage til det paa gjældende Bando Bødelighedsforholdelse.“ Det er ganske rigtigt, som den ærede Viceformand bemærkede, at, naar Meningen var den,

at man paa det første Sted usigtigt havde betegnet Personerne i Almindelighed og paa det sidste Sted blot omtalte det Forhold, hvort de skulde bidrage, havde der været en fuldkommen Overensstemmelse; men dette er ikke Tilfældet; de forskjellige Udtryk ere derimod brugte for at betegne de samme Personer. Det forekommer mig dog indlysende, at dette er en Ucorrecthed i Affattelsesmaaden, som jeg mindst havde troet skulde finde den ærede Viceformands Understøttelse. Der er ogsaa en anden Ucorrecthed i Affattelsen, som ligeledes efter min Mening allerede vilde være tilstrækkelig til at umuliggjøre at vedtage Paragraphen i dens nuværende Form. Det hedder nemlig „mod fuldstændig Erstatning til vedkommende Eier eller Bruger“. Hvad vil det sige? Eieren skal dog vel altid have Erstatning, selv om der er en Bruger? Det kan vel være, at Forholdet kunde ordnes ved et Skøn; men det gaaer dog ikke an paa den Maade at affatte en Lov, naar man vil gjøre et saadant Indgreb. Jeg vender mig bort fra Affattelsesmaaden, hvor der dog tilfodt næppe kan være nogen Uenighed mellem os, og gaaer over til Realiteten. Jeg indrømmer, at der her kan være nogen Forskel mellem den ærede Viceformand og mig, den nemlig, at han er villigere end jeg til at anvende Expropriation saavel i Stort som i Smaat. Det fragaer jeg ikke. Jeg troer, at man kan være altsorvillig til at lade Lovgivningsmagten træde imellem og hugge saadanne Knuder over. Det er en Anskuelse, der kan komme frem ved mange Leiligheder, og jeg troer, at den noget ironiske Compliment, en æret Landthingsmand gav min ærede Sidemand tilhøre, var fortjent. Det er besynderligt at see, hvorledes de, der undertiden finde Expropriations Anvendelse gruopvækkende, ved andre Leiligheder finde, at det er en meget jævn og ubetænkkelig Foranstaltning. Jeg troer, at jeg er i større Overensstemmelse med mig selv, naar jeg ogsaa nu adværer mod saaledes at forcere Expropriations Anvendelse i Forhold, der ikke have været saaledes overveiede, som nødvendigviis maatte være Tilfældet, dersom man skulde driste sig til at gaae ind derpaa. Jeg haaber, som sagt, selv om jeg ikke har overbeviist de ærede